

Misverstand

en andere hele korte verhalen en
gedichten

Johan Klein Haneveld

Misverstand

en andere hele korte verhalen en
gedichten

Johan Klein Haneveld

Voor Finn

© 2026 Johan Klein Haneveld

Coverillustratie: Cornell Göksu
Opmaak: Theo Barkel

Eerste druk

ISBN: 9789403935423
NUR: 334

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

Inhoud

Inleiding

Verhalen

1. Pindakaas	10
2. Misverstand	13
3. Crowdfunding	16
4. Ramptoerisme	19
5. Metafoor	22
6. Vijgen en theekopjes	24
7. Spelenderwijs	26
8. Feestmaal	29
9. Lekker ontbijt	31
10. Ontsnappingspoging	33
11. Speciale korting	36
12. Sportieve vakantie	39
13. Opeengepakt	41
14. En Garde	44
15. Kleine held	46
16. Ritueel	48
17. Miep miep	50
18. Queeste	52
19. Vergissen is menselijk	56
20. De videocamera	58
21. De klim	61
22. Speelkameraden	65
23. Een grote stap voor de mensheid	68
24. Ezels	71
25. Het paleis van de eeuwige koning	73
26. Uitwaaien	77
27. De laatste wens	82
28. Sterrenhemel	87
29. Drakenvuur	92
30. De schone boekanier	94

31. Poliepen	106
32. De pastoor en de leviathan	111
33. De dodo en de domineeszoon	116
34. Van de bodem van de zee keert de meester terug	121
35. Boswachter in 2149	128

Gedichten

Tweede kans	133
Versteend	134
Miljardair	136
Spookspeculatie	137
Voor het slapen gaan	138
Dansen met de draak	140
Lovecraftiaans	142
Neverending story	143
Bal	144
Kunst	146
Strijd	148
Sprookjesbos	150
Adem	152
Offers	153
Castlefest	154

Verantwoording	156
-----------------------------	------------

Inleiding

Ik was enkele keren schrijver van de maand op Facebookgroep Maxi mini bieb Aurora. Het staat schrijvers vrij te bepalen hoe zij het schrijverschap van de maand invulling geven. Maar bij het volgen van de groep zag ik al snel dat schrijvers die voor mij aan de beurt waren, zogenoemde 'drie woorden verhalen' schreven. Let op, het gaat hierbij niet om verhalen van maar drie woorden lang. Dat zou wel heel kort zijn. Nee, het idee was dat een lid van de groep drie willekeurige woorden aandroeg en dat degene die op dat moment schrijver van de maand was op basis van die drie woorden een verhaal zou schrijven, lengte, genre en al het andere zelf te bepalen. Toen ik aan de beurt was, besloot ik me bij deze traditie aan te sluiten.

Ik merkte al snel dat het schrijven van zulke korte verhalen me de kans gaf te experimenteren en dat was leuk! Omdat ik deze uitdaging tot drie maal toe ben aangegaan, had ik uiteindelijk een flinke verzameling van 'drie woorden verhalen'. Drieëntwintig daarvan vind je in deze bundel. De drie woorden waarop ze gebaseerd zijn, heb ik - voor zover ik ze kon terugvinden - aan de verhalen toegevoegd.

Behalve de 'drie woorden verhalen' heb ik nog meer voor mijn doen hele korte verhalen geschreven, zoals voor de verhalenwedstrijden van website Out of this world en voor de bundels van St. Historische verhalen. Ik heb de afgelopen jaren daarnaast enkele gedichten gepubliceerd, onder andere in de Ganymedes-jaarboeken. Op mijn eigen website (JohanKlein-Haneveld.blogspot.nl) staan er nog veel meer. Een paar daarvan vond ik wel passen in een bundel met vooral fantastische verhalen. Die heb ik dus ook aan deze collectie toegevoegd, want net als hele korte verhalen dwingen gedichten de schrijver tot efficiëntie.

Laat me weten wat je van deze korte verhalen en gedichten vond!

Johan Klein Haneveld

1. Pindakaas

‘Hebben jullie allemaal goed geluisterd naar de instructies?’ vroeg Merel, terwijl ze de kring rondkeek. Ze produceerde geen geluid, maar gebruikte voor de communicatie haar keel-sensoren. De meeste kinderen knikten, constateerde ze tevreden. Hun oordoppen werkten dus. Twee meisjes, Sylvia en Agatha, stonden achter hun handen met elkaar te fluisteren en Peter, altijd al snel afgeleid, staarde naar een groen iriserende kever op een steen naast het pad. Om hem maakte ze zich geen zorgen. Eigenlijk bleek achteraf altijd dat hij prima in staat was de boodschap na te vertellen. Met Simon was het anders. Zijn gezicht toonde geen andere emotie dan een totale desinteresse.

‘Het is een grote eer dat we hier mogen zijn,’ zei Merel. Daar was ze vanochtend ook mee begonnen, nadat ze met de klas uit de zweeftrein was gestapt. ‘De moeder van Winka werkt in het laboratorium hier en heeft gezorgd dat onze klas een rondleiding kon krijgen.’

Winka rechte haar rug. Ze straalde helemaal.

‘Dan gaan we nu naar het scherm.’ Merel gebaarde naar de drone, die zich op zijn plek in de lucht omdraaide en zoemend voor hen uit vloog. De groep volgde. Het pad liep tussen twee grote rotsen door, maakte een bocht en eindigde op de rand van een dal. De steile wanden waren kaal, maar over de bodem liep een beekje met gras en langs de oevers struiken en paars bloeiende planten. Een grote grot was het meest opvallende element in de omgeving. De grond daarvoor was vrij gemaakt van begroeiing en in het midden van de open plek bevond zich een cirkel van stenen. Er brandde een laag vuurtje. In de opening verscheen een man met de bouw van een bodybuilder. Zijn borstkas was breed en zijn gezicht was plat, alsof hij tegen

een muur was aangelopen. Toch zou Merel hem op straat hebben gepasseerd, ware het niet dat een richel uit zijn schedel over zijn ogen welfde, waardoor die zich voortdurend in de schaduw bevonden. De man was van top tot teen gekleed in leer, waar hier en daar nog plukken haar op zaten. Hij hurkte bij de vuurkring, zonder enige aandacht te besteden aan de klas. Een slechts aan één kant doorzichtige wand hield hen verborgen. De man zag alleen maar rotsen.

‘Dit is een Neanderthaler’, legde Merel uit. ‘Om het verlaten midden van Frankrijk weer tot bloei te laten komen, worden uitgestorven soorten uit de IJstijd teruggebracht. De mammoet en de hollenleeuw bijvoorbeeld. Maar ook deze neef van de moderne mens, die tienduizenden jaren lang in evenwicht met de natuur wist te leven. Ja, Sylvia, wat is er?’ Het meisje had haar hand opgestoken. ‘Let op, gebruik je keelmicrofoon. Zolang de Neanderthalers ons niet zien en niet horen, lopen we geen enkel gevaar.’

‘Juf,’ zei Sylvia. ‘Is het waar dat Neanderthalers mensen aten?’

Ze schudde het hoofd. ‘Er zijn botten gevonden met daarop sporen van Neanderthalertanden. Maar wetenschappers denken dat ze de skeletten van overleden soortgenoten ritueel reinigden. Ze waren geen kannibalen.’

‘Zo ziet hij er wel uit,’ vond Agatha.

‘Zo moet je niet over mensen denken,’ waarschuwde Merel.

De Neanderthaler keek op, alsof hem iets was opgevallen. Hij richtte zich op en maakte fluitende geluiden.

‘Wat is dat?’ Peter stond met zijn handen tegen een bijna onzichtbare barrière geleund. Gelukkig sprak hij via zijn keelmicrofoons.

‘Zo praten ze,’ antwoordde Merel.

Twee anderen, een man en een vrouw, beiden met een borstkas als een kleerkast en overhangende wenkbrauwen, kwamen uit de grot tevoorschijn. Ze converseerden op hun kenmerken-

de wijze. De eerste man wees hun kant uit. Merel deed een stap naar achteren. Ze keek de groep rond. Simon stond op een dubbele boterham te kauwen, zonder aandacht voor de prehistorische mensensoort.

‘Wat is dat?’ vroeg Merel, sissend van woede. ‘Je mocht geen etenswaren meenemen naar binnen!’

De jongen keek naar zijn maaltijd alsof die nieuw voor hem was. ‘Pindakaas,’ antwoordde hij luidop.

De zwevende drone piepte. De Neanderthalers sprintten op de groep af, sneller dan Merel bij zulke compact gebouwde individuen voor mogelijk had gehouden. Met twee sprongen waren ze bovenaan de wand en slingerden ze zich er overheen. ‘Rennen!’ schreeuwde ze, zonder zich om haar keelmicrofoons te bekommeren. Ze vluchtte met de kinderen terug over het pad. Voor ze bij de bocht was, besepte ze dat ze hen niet eens geteld had. Was iedereen wel mee? Ze keek over haar schouder. De twee mannen hadden Simon opgepakt en sleurden hem nu terug over de doorschijnende wand. De vrouw slaakte kreten van blijdschap. De drone cirkelde om hen heen, maar daar trokken de Neanderthalers zich niets van aan.

Merel hoopte maar dat ze Sylvia naar waarheid had geantwoord en dat de oermensen alleen geïnteresseerd waren in de boterham met pindakaas.

Gebaseerd op: Neanderthaler, pindakaas, juf

2. Misverstand

Elke keer als de binnendeur van de luchtsluis openschoof, keek ik op van mijn algenbiertje. Maar steeds zag ik niemand die ik kende. Een man in een ouderwets ruimtepak, met een kist op zijn schouder, liep meteen door naar de bar. Twee vrouwen in het uniform van het Mars-Eres-consortium voegden zich bij een derde twee tafeltjes bij mij vandaan. Maar ik was geduldig. Ik had het ruimteschip gezien, hangend aan een van de naar opzij stekende sprieten van de ruimtehaven. Zwarte vlekken op de metalen wanden en gaten in de zonnepanelen suggereerden dat de opvarenden een verhaal te vertellen hadden. En ik kende een van de opvarenden. Liu. We hadden nog samen op de ruimtevaartopleiding gezeten. Deze bar was onze vaste ontmoetingsplaats. Opnieuw produceerde de luchtsluis een zoemend geluid.

Mijn blik ging als vanzelf die kant uit. Ja hoor, ik had gelijk gehad. Mijn vriend kwam hinkend over de drempel. De linkermouw van zijn ruimte-uitrusting hing slap en een bult eronder duidde aan dat hij zijn arm in een mitella droeg. Hij keek om zich heen, zag mij en glimlachte met een vleugje zelfspot. Vaak genoeg had hij gelachen als ik weer eens met een nieuw litteken of helemaal afgeschoren haar naar binnen was gekomen. Ditmaal was hij eens de pineut.

Liu hing zijn helm aan de haak naast de luchtsluis en kwam mijn kant uit. Hij liet zich op de vrije stoel zakken met een zucht van opluchting. Ik maakte een gebaar richting de bar en een sonde zweefde naar ons toe. 'Twee algenbier graag,' zei ik. 'Op mijn rekening.'

'Dank je.' Liu wreef over zijn onder zijn pak verborgen arm. 'Ik heb het nodig, zoals je ziet.'

‘Zo beroerd heb ik het nog nooit gemaakt,’ merkte ik op.

Gewoonlijk volstond dat als uitnodiging om te gaan vertellen, maar mijn vriend bleef naar het tafelblad staren.

Een dienblad bracht twee biertjes. Nog steeds bleef Liu zwijgen.

‘Vooruit,’ zei ik dan maar. ‘Houd me niet langer in spanning.’

Hij keek op. ‘Je zult me uitlachen.’

‘Jij hebt ook vaak genoeg plezier gehad om mij,’ was mijn weerwoord.

‘Dat is ook zo.’ Liu zuchtte. ‘Goed dan. Je weet dat we een reis maakten naar een planeet in het TRAPPIST-stelsel?’

Ik knikte afwachting.

‘We waren gecharterd door het Vaticaan. De bewoners van de planeet hadden culturele boodschappen van de Aarde ontvangen en bleken heel erg geïnteresseerd in onze religieuze gewoonten, vooral die rond Pasen. Ze wilden zelfs betalen voor meer informatie en dus stuurde de Paus een vertegenwoordiger.’

‘Een Jezuïet zeker?’ opperde ik. ‘Die staan altijd vooraan voor zulk soort expedities.’

Liu knikte. ‘Ik was benieuwd hoe de uitwisseling zou verlopen, dus ik daalde met hem af naar het oppervlak. We werden met alle egards ontvangen. In een ruimte zo groot als een Olympisch stadion mocht de Jezuïet de buitenaardsen toespreken. Hij hield een bevlogen redevoering, over de gevangenneming van Christus, zijn lijdensweg en zijn opstanding na drie dagen.’

‘Ik zie nog geen reden om te lachen,’ merkte ik op.

‘Wacht maar.’ Mijn vriend nam een flinke slok algenbier voor hij verderging. ‘Na afloop van zijn preek werden we namelijk uit het stadion weggejaagd. De zendeling kwam om. Mijn arm raakte verlamd door een energiewapen. We wisten niet hoe snel we uit het zonnestelsel moesten wegvluchten.’

Ik boog me naar hem voorover. 'Wat ging er mis?'
'Ze hadden gedacht dat we paaseitjes voor ze mee zouden brengen.'

Gebaseerd op: de paus, ruimteschip, paaseitjes

3. Crowdfunding

‘Maar je hebt vaak genoeg gezegd hoe bijzonder het zou zijn als er nog een neushoorn zou worden gevonden in het wild,’ zei Frederique.

‘Hetzelfde als wanneer iemand het monster van Loch Ness zou opduiken, of bewijs zou vinden van het bestaan van Bigfoot,’ antwoordde Karen. ‘Mensen zoeken er al jaren naar, maar zonder resultaat. Slachtoffer van het zesde uitsterven, net als de gorilla, de blauwe vinvis en de Komodovaraan.’

Ook al was zij rechercheur bij de politie van New York, Frederique moest haar best doen haar vriendin bij te houden. De biologiedocent marcheerde met grote stappen over het trottoir, haar handen gebald tot vuisten en haar gezicht op onweer. Ook al waren voetgangers hier zelden ergens van onder de indruk, voor haar gingen ze opzij.

‘Dan moet je toch juist blij zijn met deze beelden?’ meende Frederique. ‘De Rhettster heeft maandenlang gezworven door de overgebleven jungles van Sumatra en nu heeft hij opnames van een neushoorn. Hij heeft alleen fondsen nodig om zijn expeditie te verlengen en betere beelden te kunnen schieten.’

‘Dat is nog een overeenkomst,’ zei Karen. ‘Ook in de gemeenschappen van Loch Ness-watchers en Bigfoot-speurders ging altijd veel geld om. Maar Neushoorn-spotters zijn hipper.’

Ze bleef staan voor de entree van een hoge toren. Een wolkenkrabber. Niet een van de echt grote waar internetbedrijven en koolstofhandelaars gevestigd waren. Die stonden ondertussen bovendien met de voeten in het water. Deze was vooral bedoeld voor bewoning. ‘Heb je het huiszoekingsbevel mee?’ vroeg ze de rechercheur.

Frederique klopte op haar jas waar zich haar binnenzak be-

vond. 'Maar alleen omdat je nooit eerder een dergelijke stunt hebt uitgevoerd. Ik weet dat de Rhettster hier woont op de veertigste verdieping. Maar hij is niet thuis. Hij bevindt zich op dit moment in Sumatra. Laatst was er een video waarin hij bloedzuigers van zich aftrok. Ew!'

'Niet bijzonder,' mompelde Karen, terwijl ze door de schuifdeur naar binnen ging. 'Die hebben we hier ook. En niet alleen de wormachtige.'

De receptionist kwam zijn hokje uit en versperde hen de weg, maar hij bond snel in toen Frederique haar badge liet zien. 'Hij heeft iemand die pakjes voor hem ophaalt,' zei hij toen Karen hem ernaar vroeg. 'Iemand die bekend is van video's heeft overal op de wereld fans. Er is toch geen bombrief verzonden of zoiets?'

Frederique stelde hem gerust. 'We zijn hier alleen maar om iets te controleren.'

'Wat komen we hier precies doen?' vroeg ze toen ze met Karen in de lift stond. Krakend en piepend ging hij omhoog. Techniek van voor de klimaatvernieuwing.

'Ik moest eraan denken vanwege een aflevering uit *Castle*, die oude politieserie.'

'Stokoud,' zei de rechercheur. Omdat de reeks zich afspeelde in haar eigen stad had ze er wat afleveringen van gezien. Maar zelf hield ze meer van virtuaseries waarin ze zich volledig kon onderdompelen.

'Want ik zag in een van de eerdere filmpjes iets dat niet klopte,' vervolgde Karen.

'Dat is mij dan niet opgevallen,' zei Frederique.

'Je moet het weten. Op de achtergrond door een gat in de begroeiing zag ik een palmboom.'

'Palmbomen komen over de hele wereld voor,' reageerde Frederique. 'Vast ook in Sumatra.'

'Kokospalmen,' antwoordde Frederique. 'Geen dadelpalmen. Zeker niet in een oerwoud.'